

osob homosexualitě již dávno propadlých, stížností vůbec napadán není, a poněvadž tento důvod, stejně jako celá řada dalších důvodů, vytýkajících stanovám vadu rázu formálního —, jež právě tak stížností zůstaly nenapadeny —, samy o sobě stačily k vydání potíraného zákazu, a nebylo by lze nař. rozhodnutí zrušiti ani tenkrát, kdyby výtky ve stížnosti obsažené byly uznány za správné.

Z důvodů těch slušelo tudíž stížnost zamítnouti.

Č. 4614.

Honební právo: Český honební zákon stanově výměru honitby vlastní a honitby společenské neřídí se knihovním vlastnictvím, nýbrž držbou pozemků; držitelé jsou tu též drobní pachtýři podle zák. č. 318/1919.

(Nález ze dne 16. dubna 1925 č. 7686).

V ě c: Honební výbor v H. (adv. Dr. Alois Friedl z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o přikázání pozemků k společenstevní honitbě.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Stěžující si hon. výbor žádal spolu s obcí H. u osk v B., aby pozemky, patřivší dříve k velkostatku Dra O. Th., přiřknuté soudem drobným pachtýřům, a pozemky zbylé uvedenému velkostatku, více nedosahující výměry dle hon. zák. potřebné pro vlastní honitbu, byly přiděleny k honitbě společenstevní.

Osk zamítla žádost usnesením z 18. června 1924, poněvadž právo myslivosti podle § 1 čes. zák. honeb. jest výronem vlastnictví půdy a drobní pachtýři nebyli dosud ve smyslu §§ 431 a 441 o. z. o. jako vlastníci do veř. knih zapsáni.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání z důvodů rozhodnutí I. stolice zamítnuto. — — —

Stížnost shledal soud důvodnou.

Podle § 2 hon. zák. čes. přísluší samostatné vykonávání myslivosti držitelé souvislého souboru nemovitostí ve výměře nejméně 115 ha. Honební společenstvo tvoří podle § 4 souhrn držitelů nemovitostí, jichž souvislý soubor nemovitostí obnáší nejméně 115 ha, a rovněž mluví § 5 o držiteli honebního území ve smyslu §§ 2 a 4 nejvíce sousedícího.

Nevyžaduje tedy zákon ani při vlastní honitbě, ani při honitbě společenstevní, aby pro dočasné držitele pozemků, tvořících honební území, bylo zapsáno v knihách právo vlastnické, naopak plyne z použití slova držitel, že zákon pro zřízení honebního území spokojuje se s držbou, t. j. s faktickou mocí těch kterých osob nad pozemky tvořícími honební území s vůlí míti je za vlastní (§ 309 o. z. o.).

Opak nelze vyvozovati ani z ustanovení § 1 zák., který vyslovuje, že právo myslivosti jest výronem vlastnictví půdy. Touto všeobecnou zásadou vypořádal se zákon jen s dosud platnými normami, které při-

znávaly právo myslivosti pouze vrchnosti, nehledě k tomu, komu vlastnický příslušelo, nechtěl však touto větou upravit právní základy výkonu myslivosti, které ve smyslu odst. 2. § 1 jsou podrobně v §§ 2—5 zák. uspořádány.

V daném případě vytýkal stěžující si hon. výbor již v instančním odvolání, že pozemky, jichž přidělení k společenstevní honitbě žádal, byly na základě zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům z 27. května 1919 č. 318 Sb. přiděleny soudem těmto pachtýřům, kteří také cenu přijímací složili.

Tak zv. drobné pachtýře, kteří určité pozemky jako pachtýři užívali, je tedy ve své moci měli, kteří ve smyslu § 12 uved. zák. ohlásili nárok na přidělení dosud pachtovaných pozemků do svého vlastnictví, jichž nárok byl soudem podle § 17 cit. zák. uznán, kteří složili podle § 21 cenu přijímací, a tím projevili svoji vůli mítí dotčené nemovitosti za své, dlužno považovati nejméně za držitele ve smyslu § 309 o. z. o.

Žal. úřad, zamítнув žádost za přikázání pozemků přiřknutých drobným pachtýřům a pozemků u velkostatku zbylých k společenstevní honitbě, vycházel z nesprávného právního názoru, že pro příslušnost pozemků k honitbě společenstevní rozhoduje knihovní vlastnictví. Následkem toho nezabýval se otázkou, zda udání v odvolání ohledně přidělení dotčených pozemků drobným pachtýřům odpovídá pravdě a zda se následkem toho stali pachtýři držiteli pozemků ve smyslu § 309 o. z. o.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4615.

Policie (Slovensko): Kdy lze řidiči automobilu odejmouti vůdčí list?

(Nález ze dne 16. dubna 1925 č. 7876).

V ě c: Heřman R. v Bratislavě proti ministerstvu vnitra stran odnětí vůdčího listu k řízení motorových vozidel.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Policejní ředitelství v Bratislavě rozhodnutím z 24. listopadu 1922 odňalo st-li, majiteli nájemního auta, podle §§ 32 a 39 min. nař. č. 57.000/1910 vůdčí list a prohlásilo st-le za nezpůsobilého k vedení motorových vozidel. Rozhodnutí svoje odůvodnilo tím, že st-l byl sedrli odsouzen pro přečin násilí proti úřednímu orgánu a že dne 18. září 1922 řídil auto v úplně opilém stavu tak nepozorně, že následkem nárazu cestující osoba z auta vypadla a utrpěla poškození na těle a že nemůže proto st-l býti pokládán za spolehlivého. Min. vnitra nař. rozhodnutím odvolání st-lovo zamítlo.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle ustanovení § 32 lit. c) nař. býv. uh. min. vnitra č. 57.000 z r. 1910 nesmí býti připuštěn ke zkoušce řidičské a nemůže pak obdržeti vůdčí list, ohledně koho jsou zjištěny takové skutečnosti, pro které musí býti považován z důvodu veřejné bezpečnosti a veř. policie za neschopného k vedení silostrojů. Podle § 39 cit. nař. legitimace řidičská má býti